

joga a korlátoló tulajdonost visszterhes alapon terheli“. (228. l.) Ezen álláspont megalapozásául arra hivatkozik, hogy az erdőtörvény a szükségut igénybevételeivel okozott károk, kiadások, költségek megtérítését rendeli. Még ha ezt a szabályt általánosítanánk is az erdőtörvény keretein tulmenő érvény-nyel, akkor sem tenné ez a szükségut jogát visszterhessé — aminthogy az autó használatának ingyenes átengedését nem teszi visszterhessé, hogy a másik fél az elhasznált benzin árát fizeti, vagy a használat közben okozott károk javítási költsé-geit megtéríti. Ami szolgáltatásról itt szó van, az nem a szük-ségbeli ut használatának türéseért, hanem azzal kapcsolatos, de mégis független jogcimeken jár és így visszterhes jelleg megalapozására fel nem hozható.

Ez a megemlékezés nem akart ismertetés lenni, de azt szükségesnek tartjuk megemlíteni, hogy a most megjelent kö-tet a dologi jog anyagának egyik részét dolgozza fel. A máso-dik kötet is rövidesen megjelenendő. Hogy ezt a megjelenést a jogászközönség érdeklődéssel várja — aligha kell megemlí-teni. Itt is csak a szokásnak hódolva említjük meg; Almási jelentősége régen túlnőtt egy bókszerű meghajlás méretein tulra.

B. S.

Az Ügyvédszövetség pályázatán díjnyertes munkák.
I. Dr. Vészi Mátyás és Dr. Wagner Lilla: Az ügyvédi hivatás művészete. Grill Károly könyvkiadóvállalata.
 A munka uttörő és nagy feladatot tűz maga elé: bebizonyí-tani, hogy az ügyvédség művészet, még pedig nem ugy, ahogy szólásmódszerűleg mondani szokták, hanem épen ugy, mint a költészet; vagy a festészet és ennek elméleti, filozófiai megalapozása után meg akarja alkotni ennek a művészetnek esztétikáját. Felállítja egészen önállóan a hivatásművészet fogalmát, hol a művészi alkotás a folya-matos cselekvésben testesül meg. Rövid lenne itt a hely ahhoz, hogy e teóriát alaposan ismertessük és esetleg vitába szálljunk vele. Kár is lenne ezt az egészet, ame-lyet az ügyvédi hivatás izzó szeretete hozott létre, szét-szedni és analizálni, ha nem is helyes esetleg a „teoretikus ész“ szempontjából, de mint kategórikus imperatívus, ki-vánatos lenne, ha minden ügyvéd előtt állna, mikor hi-vatását végzi.

A munka a hivatásművészet fogalmának megalkotása és körülírása után az ügyvédi hivatás lélektani, erkölcsi és műveltségi előfeltételeit taglalja, azután az ügyvédi hivatás eszközeivel, majd magával az ügyvédi működés-sel és feladataival foglalkozik. Ez a felosztás logikailag helyes és hibátlan, azonban azt hiszem a szerzők is rá-jöttek munka közben, hogy in praxi fulságosan részletező és többszörös ismétlésre kényszerít. Nem beszélhetünk az ügyvédi hivatás feltételeiről anélkül, hogy az ügyvédi

működést és feladatait ne ismernők. Szerzők ugyan elég ügyesen érdekessé teszik ezeket az ismétléseket újabb szempontokkal és anyaggal és nem szorulnak rá a fáradságos utalásokra, de mégis magával az ügyvéd személyével és működésével, azután az ügyvédnek a bíróság, a hatóságok, az ügyfél, a kartársak és a közönség, esetleg a jogfejlesztés és jogalkalmazással való viszonyával foglalkozni. A rendszernek ez a nehézsége, ami uttörő munkánál természetes, nem változtat a tartalom gazdagságán. Amit a munka a dialektikáról, az ügyvédi taktikáról ír, vagy mikor az ügyvédnek a bírósággal, a közönséggel szembeni viszonyát fejtegeti, stílus, szóbőség tekintetében is szépet és kimerítőt alkot.

A dialektikánál, az ékesszólásnál, a pszichotechnika fejtegetésénél talán inkább többet ad, mint ami e munka keretébe szorosan belelilik.

Külön ki kell emelnünk azt a részt, ahol az ügyvéd és a bíró, továbbá az ügyvéd és az ügyész lélektani beállítottságából folyó természetes eltérésekről és surlódásokról ír, kívánatos lenne, ha e részeket sok bíró és ügyvéd olvasná és az intelligens ember objektivitásával igyekezne felülemelkedni ezeken a természetes egyoldalúságokon. Ugyancsak mélyen lélektani az a fejtegetés, ahol a közönség ügyvédellenességének az ügyvédi hivatásból folyó és csaknem kiirthatatlan okait fejtegeti. Helyesen emeli ki, hogy bár az ügyvéd törvényt soha nem szeg meg törvénytiszteletből és így konzervatív beállítású, de viszont hangsúlyozza, hogy az ügyvéd az, aki a törvény réseinek az egyedi esetben való kitöltése, áthidalása által új jogot, az élet élő jogát megalkotja, fejleszti és azért kívánatos, hogy a bíróság az ügyvéd fejtegetéseiben, ha az nem is szorítkozik az eset száraz ismertetésére és a paragrafusok élettelen felhívására, hanem az életkörülmények, az eset színezetének megfestésével és a jogi résekben keresztül a méltányosság, az új jog körvonalainak megsejtésével foglalkozik, ne lássa ebben az ügyvéd okvetlenkedő okoskodását, hanem segitőtársát a jogalkalmazásban és a minden jogalkalmazásban bennerejlő jogfejlesztésben.

II. *Dr. Oppler Emül: Az ügyvédkedés művészete. Grill Károly könyvkiadóvállalata.* Mig az előbb ismeretetét pályamű az ügyvédi művészet esztétikai rendszerét akarja adni, addig Oppler könyve egy hivatását szerető, bő tapasztalatu és képzett ügyvédnek tapasztalatait adja hosszú gyakorlata alapján. Amit a szerény hangú előszó ígér, azt bőségesen be is váltja és kitűzött célját, hogy a fiatal ügyvédgenerációnak tanulásul és utmutatóul szolgáljon és a jóérezsű ügyvéd gondolatainak és

érzéseinek kifejezést adjon, el is éri. Felállítja a művész-ügyvéd ideálját, de hosszú tapasztalatai alapján tudatában van annak, hogy ez az ideál alig érhető el, csak megközelíthető. Az egyes fejezetek nem egy rendszernek részei, hanem egy-egy összefoglaló cím, mely alatt saját tapasztalatait és a fegyelmi judikatura érdekesebb döntéseit ismerteti. Amit az ügyvéd magatartásáról mond a szerződések szerkesztésénél, a jogi vélemények adásánál, a polgári és büntetőperben való helyzetéről, a szegényvédelemről, az mind hasznos utbaigazítás lehet gyakorlatunk közben és sokszor feleslegessé teheti az egyéni döntés nehézségeit, fejtöréseit. A munka egy idealista ügyvédnek gyakorlati, praktikus könyve. Stílusa tiszta, világos, könnyen olvasható és áttekinthető.

Ifj. Dr. Szigeti László.

Dr. Deutsch Maurus: A magyar-osztrák végrehajtási jogsegély a gyakorlatban. *Grill, 1929.* Lapunk illusztris főmunkatársa e munkájával az 1914:XLII. t.-c.-kel szabályozott osztrák-magyar végrehajtási jogsegélyegyezmény alkalmazása körül ugy Ausztriában, mint nálunk kifejlődött birói gyakorlatot alapos elméleti tudással párosult kiváló gyakorlati érzékkal ismerteti és ezzel ezen jogsegélyegyezmény gyakorlati alkalmazóinak igen értékes szolgálatot tesz, mert az Ausztria és Magyarország közötti gazdasági forgalom állandó fejlődése a két állam közötti végrehajtási jogsegély jelentőségét is állandóan fokozza.

Szerző kitünő megvilágításba helyezi a fentemlített jogsegélyszerződés alapelveit, az ezek alkalmazásánál sürűn felvetődő nemzetközi perjogi és magánjogi kérdéseket és a viszonyosság kérdéseit.

Nagyon alaposan ismerteti a szerző a jogsegélyszerződés alkalmazása szempontjából a végrehajtási kérvények alaki kellékeit és a jogsegélyszerződés téves alkalmazása esetén mindkét államban igénybe vehető jogorvoslati rendszereket is.

Kiváló gyakorlati érzékre valló jogászi szabatosággal magyarázza, hogy az egyik állam bírósága a másik államban keletkezett végrehajtható határozat vagy egyezség végrehajtásánál a jogsegélyszerződés rendelkezései szerint a perbiróságnak illetékessége kérdéseiben hozott határozatait milyen mérvben bírálhatja felül és mennyiben tagadhatja meg a végrehajtást a két állam diszpozitív vagy cogens anyagi jogszabályai közötti eltérések és a közrendet, közérkölsiséget érintő akadályok miatt.